

Lekcja 6

11 listopada

MOTYWACJA I PRZYGOTOWANIE DO MISJI

Część I: Przegląd

Podczas gdy motywacja jest pragnieniem albo powodem, dla którego ktoś robi coś dla kogoś, przygotowanie obejmuje działania niezbędne dla właściwej realizacji celów. Motywacja to coś, co skłania czy napędza nas do działania. Przygotowanie sprawia, że możliwa staje się realizacja planów. Jezus i Jego dokonania dla nas motywują nas do misji (Rz 5,8). On też powierzył nas Duchowi Świętemu, który uzdalnia nas do pełnienia Jego woli w ramach realizacji misyjnego zlecenia (Mt 28,18-20; J 14,15-31; 20,21-22).

„Miłujemy więc, gdyż On nas przedtem umiłował” (1 J 4,19). Te słowa wskazują przyczynę i skutek, powód motywujący nas do działania i naszą reakcję. Kiedy odpowiadamy na miłość Bożą, czynimy to głosząc i wyrażając słowami i czynami dobrą nowinę o Jezusie jako naszym Zbawicielu i Panu. Nasze dzielenie się prawdą zawartą w Słowie Bożym budzi zainteresowanie ludzi i przynosi owoc dzięki działaniu Ducha Świętego. Jednak musimy być także przygotowani na odrzucenie Słowa przez wielu ludzi i spowodowaną przez nie utratę nadziei innych.

Część II: Komentarz

Misyjny Bóg

„Historia Bożej misji dla zgubionej ludzkości jest najwspanialszą historią, jaka kiedykolwiek się wydarzyła. Historia ta zaczyna się w [Starym Testamencie] zaraz po upadku Adama i Ewy i trwa przez okres patriarchów oraz dzieje Izraela. Ewangelie opisują najważniejsze wydarzenia w historii Bożej misji - narodziny, życie, działalność, ofiarną śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie Chrystusa. Biblijna historia jest kontynuowana w *Dziejach Apostolskich* i listach apostolskich, powstaniu Kościoła chrześcijańskiego, a kończy się apokaliptyczną kulminacją w ostatniej księdze *Pisma Świętego*. Boża misja jest najważniejszą narracją biblijnego kanonu od *Księgi Rodzaju* po *Apokalipsę Jana*” (Gorden R. Doss, *Introduction to Adventist Mission*, Berrien Springs 2018, s. 1).

„Wielka biblijna nadrzędna narracja (...) ukazuje Boga realizującego szeroko zakrojony projekt odnowienia Ziemi i wszechświata do pierwotnego, doskonałego stanu. Biblijne narracje, od *Księgi Rodzaju* po *Apokalipsę Jana*, opisują aspekty Bożego wszechświatowego projektu misyjnego. Ogólnym tematem biblijnego objawienia jest ukazanie suwerennego, łaskawego, miłującego Boga w trzech Osobach inicjującego misję i prowadzącego ją do całkowitego wypełnienia” (tamże, s. 22).

Tak więc historia odkupienia motywuje nas do przygotowania i zaangażowania w Bożą misję, Bożą historię. Jako misyjny Bóg, nasz niebiański Ojciec troszczy się o ludzi i pragnie ich błogosławić przez nas. Dlatego nakazuje nam iść do wszystkich ludów, języków, plemion i narodów.

Dlaczego Chrystus nakazuje nam iść i głosić ewangelię? Dlaczego Bóg potrzebuje twojej motywacji, przygotowania i przyłączenia się do Niego w Jego misji? Niektóre z powodów zostały wymienione w książce *Passport to Mission* (Berrien Springs 2009, s. 28-36). Oto ich adaptowane podsumowanie:

1. Jezus jest jedynym Źródłem życia i zbawienia, więc ludzie muszą dowiedzieć się o Nim.
- „Kto wierzy w Syna, ma żywot wieczny, kto zaś nie słucha Syna, nie ujrzy żywota” (J 3,36).

- „I nie ma w nikim innym zbawienia; albowiem nie ma żadnego innego imienia pod niebem, danego ludziom, przez które moglibyśmy być zbawieni” (Dz 4,12).

- „Kto ma Syna, ma żywot; kto nie ma Syna Bożego, nie ma żywota” (1 J 5,12).

2. Jezus jest Bogiem - Synem Bożym.

- Jezus twierdził, że jest kimś więcej niż nauczycielem (jak inni religijni nauczyciele) czy przywódcą (jak Mojżesz czy Dawid), czy nawet jakimś pół-bogiem czy mniejszym bogiem (jak w innych religiach). Żadna inna religia nie twierdzi, że jej założyciel jest Bogiem w pełnym znaczeniu tego słowa.

- Jezus uważał się w pełni za Boga równego Bogu Ojcu (J 8,58-59; 10,30-33).

- Uczniowie Jezusa także otwarcie głosili pełnię Jego boskości (Mt 16,14-16). Dowodem na potwierdzenie tej prawdy było zmartwychwstanie Chrystusa (1 Kor 15,14-20). Skoro Bóg wskrzesił Jezusa, potwierdził tym samym to, czego Jezus nauczał.

3. Jezus oferuje jedyne zbawienie, jakie jest możliwe - zbawienie z łaski przez wiarę.

- „Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar; nie z uczynków, aby się kto nie chlubił” (Ef 2,8-9).

- Żadna inna religia świata nie głosi takiego zbawienia. Inne religie mają wysokie standardy postępowania, popierają etyczne zachowania, uczą zdrowego stylu życia, wywyższają wzniosłą filozofię czy wychowują dobrych ludzi. Jednak religie te głoszą, że ludzie mogą sami siebie zbawić przez swoje dokonania. Podstawą zbawienia według wszystkich innych religii są ludzkie uczynki.

4. Jezus oferuje zbawienie dostępne dla wszystkich ludzi.

- „Albowiem tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny” (J 3,16).

- Oferta zbawienia została dana wszystkim ludziom na świecie. Bóg pragnie, by wszyscy ludzie usłyszeli Jego przesłanie - dobrą nowinę o tym, że Bóg przez Jezusa oferuje zbawienie z łaski każdemu człowiekowi. Przekazując wielkie ewangelizacyjne zlecenie swoim uczniom Jezus wyraźnie wskazał, że ci, którzy wierzą w Niego, mają mieć udział w głoszeniu dobrej nowiny innym.

Gdyby ktoś zapytał cię, dlaczego jesteś adwentystą dnia siódmego i co motywuje cię do misji, jak odpowiedziałbyś na te pytania? Jak wyjątkowość i szczególność przesłania adwentystycznego motywuje nas do misji w całym świecie?

Choć większość wierzeń wyznawanych przez adwentystów dnia siódmego jest podzielana przez innych chrześcijan, pełny zbiór adwentystycznych zasad wiary jest szczególny i wyjątkowy. Poniżej opisujemy trzy przekonania, które kierują nami w kwestii tego, w co wierzymy, oraz jak jesteśmy motywowani, przygotowywani i jak postrzegamy naszą misję.

Przekonanie pierwsze: *Jezus przyjdzie powtórnie w sposób widzialny, dosłowny i rychły (wkrótce).* Przed powstaniem adwentyzmu większość chrześcijan albo nie wierzyła w dosłowne powtórne przyjście Chrystusa, albo traktowała tę biblijną naukę marginalnie. Wielu tych chrześcijan zaliczało się do postmilenialistów, którzy wierzą, że najpierw nastąpi na Ziemi tysiąc lat pokoju i dobrobytu, a dopiero potem Jezus przyjdzie powtórnie. Tak więc chrześcijanie ci oczekiwali milenium, a nie powtórnego przyjścia Chrystusa. Adwentyści dnia siódmego wierzą

na podstawie *Biblii*, że prawdziwą nadzieją ludzkości nie jest milenium ziemskiego szczęścia, ale „błogosławiona nadzieja” (Tt 2,13) powtórnego przyjścia Jezusa.

Nasze wierzenia związane z powtórным przyjściem Chrystusa możemy podsumować następująco:

- Adwentyści dnia siódmego przyjmują i głoszą biblijną obietnicę powtórnego przyjścia Chrystusa (J 14,1-3; Ap 22,7.12.20).
- Powtórne przyjście Chrystusa będzie wydarzeniem rzeczywistym i dosłownym (Dz 1,11).
- Powtórne przyjście Chrystusa będzie widzialne (Mt 24,30; Ap 1,7).
- Wszystkie znaki czasu wskazują na bliskość powtórnego przyjścia Chrystusa. Jezus mówił o swoim powtórным przyjściu jako mającym nastąpić „wkrótce” (Ap 22,7.12.20; Mt 24,4-28; Łk 21,7-28).
- Lud Boży ujrzy Jezusa (J 14,3) i będzie z Nim na zawsze (1 Tes 4,17).
- Podczas powtórnego przyjścia Chrystusa nastąpi zmartwychwstanie sprawiedliwych zmarłych (1 Tes 4,13-16), a sprawiedliwi żyjący zostaną przemienieni - obdarzeni nieśmiertelnością (1 Kor 15,53).
- Płacz, żałoba i śmierć ustaną na zawsze (Ap 21,3-4).

To przesłanie jest ważne dla naszej misji, gdyż ludzie potrzebują usłyszeć dobrą nowinę tej błogosławionej nadziei. Największe wyzwanie stojące przed nami czeka na nas w świecie niechrześcijańskim. Miliardy muzułmanów, hinduistów, buddystów i wyznawców innych tradycyjnych religii nigdy nie słyszało o tej nadziei. Musimy im o niej powiedzieć. Jezus pragnie, by wszyscy usłyszeli o Jego powtórным przyjściu.

Przekonanie drugie: *Bóg powołuje wszystkich wierzących do posłuszeństwa z miłości i autentycznego uczniostwa.* W świetle powtórnego przyjścia Jezusa potrzebujemy autentycznego przygotowania. Wierne posłuszne uczniostwo jest bardzo ważną kwestią. Adwentyści wierzą, że Jezus jest naszym Zbawicielem. Zawsze podkreślaliśmy też, że prawdziwa wiara przejawia się także w traktowaniu Jezusa jak naszego Pana. Ludzie zbawieni przez Niego powinni chętnie oddać Mu panowanie i z wdzięcznością podążać za Nim. Wierzmy, że zarówno ewangelia, jak i prawo Boże są niezbędnymi elementami naszej wiary. Prawo prowadzi nas do Chrystusa, gdyż jest standardem postępowania definiującym sprawiedliwość i grzech jako jej przeciwieństwo. Jezus wyzwala nas z reguły potępienia, a Jego Duch wpisuje prawo Boże w nasze serca. Dlatego adwentyści dnia siódmego:

- Opowiadają się za przestrzeganiem wszystkich Dziesięciorga Przykazań, w tym odrzuconego przez większość chrześcijaństwa czwartego przykazania biblijnego Dekalogu, nakazującego świętowanie soboty. Wierzmy, że Jezus ustanowił siódmy dzień tygodnia jako dzień święty podczas tygodnia stworzenia (Rdz 2,2). On też umieścił przykazanie sobotnie w Dekalogu (Wj 20,8-11), a następnie przestrzegał Go i uczył przestrzegać w czasie swojej ziemskiej działalności (Mk 2,27).
- Wierzą, że sobota jest wyrazistym symbolem stwórczej mocy Boga (Rdz 2,2; Wj 20,8-11), a także Jego zbawiennej łaski (Wj 20,2; Pwt 5,12-15). Siódmy dzień tygodnia jest także zapowiedzią ostatecznego odpoczynku odkupionych w Niebie (Hbr 4,1-11; zwł. w. 9).
- Przyjmują panowanie Chrystusa we wszystkich sprawach życia, w tym małżeństwie i rodzinie, rekreacji, odżywianiu itd. (Ef 5,21-6,4; Flp 4,8-9; 1 Kor 6,19-20; 1 Tm 2,8-10).

W świecie, w którym lekceważy się wszelkie standardy moralności i przyzwoitości, adwentyści dnia siódmego zalecają styl życia nacechowany autentyczną świętością. W świecie pełnym pośpiechu powodującego głębokie napięcia i problemy psychiczne chrześcijanie pod panowaniem Chrystusa mogą znajdować radość

i odpoczynek w świętowaniu soboty. Powinni demonstrować swoim życiem zarówno zbawczą moc Jezusa, jak i Jego panowanie.

Przekonanie trzecie: *Bóg przywraca w wierzących pełnię życia w Chrystusie.* Chrześcijanie nie udają się do Nieba jako bezcielesne dusze. Podczas powtórnego przyjścia Chrystusa nastąpi fizyczne zmartwychwstanie. Wierzący powinni przygotować się na to wydarzenie całościowo. Bóg pragnie nas odrodzić pod każdym względem. Zbawienie obejmuje wszystkie części istoty ludzkiej. Jezus chce, byśmy w wieczności żyli pełnią życia. W J 10,10 mówi: „Ja przyszedłem, aby miały życie i obfitowały”. Nasza motywacja i przygotowanie do misji jest niezbędna w świecie dotkniętym chorobami, nałogami, niewiedzą - w świecie rozpaczliwie potrzebującym przesłania Jezusa, który troszczy się o nas i służy nam pod każdym względem. Umierający świat potrzebuje nadziei nowego życia w jego pełni dzięki łasce i mocy Boga.

Część III: Zastosowanie

Kiedy wierzący czekają na powtórne przyjście Jezusa, studiują Słowo Boże, oddają cześć Bogu we wspólnocie Jego Kościoła i przygotowują się do aktywnej służby dla bliźnich. Nie ma miejsca na bierność ani czasu do stracenia. Każdy dzień ma być przeznaczony na przygotowanie i zaangażowanie w Bożą misję. Idziemy naprzód wierząc w obietnice Boga. „A czynić dobrze nie ustawajmy, albowiem we właściwym czasie żąć będziemy bez znużenia” (Ga 6,9).

1. Jakie byłyby nasze życie, gdybyśmy stosowali to, co zostało napisane w powyższym akapicie? Czy możemy czerpać motywację i przygotowanie z słuchania Słowa Bożego? Wyjaśnij swoją odpowiedź. Czy uczestniczenie w służbie Bożej przygotowuje nas do misji. Omów tę kwestię.

2. Czy naprawdę wierzysz, że Jezus jest jednorodzoną Synem Bożym, który oferuje nam wspaniałe błogosławieństwo zbawienia jako dar łaski? Jeśli tak, to dlaczego w to wierzysz? Czy ta prawda motywuje cię i zmienia twoje życie? Jeśli tak, to w jaki sposób? Jak to przesłanie wpływało na misję pierwszych uczniów Jezusa? Jak wpływa i jak powinno wpływać na twoją misję?

3. Czy jako Kościół zawsze przedstawialiśmy nasze szczególne przesłanie w odniesieniu do Jezusa w sposób motywujący nas do misji? Wyjaśnij tę kwestię. Co możemy zrobić, by lepiej przygotować się i działać w tym zakresie?

ludzie należący do tych grup nie zasługują na miłość Bożą. Taka postawa wyraźnie świadczy o poczuciu wyższości i etnocentryzmie. Ludzie, którzy przejawiają taką postawę, powinni się nawrócić i prosić Boga o ratunek przed samymi sobą oraz o napełnienie miłością do bliźnich. Jeśli przejawiamy lęk przed ludźmi tylko dlatego, że należą do takiej czy innej grupy, albo uważamy ich za niegodnych zbawienia, wyraźnie świadczymy, że potrzebujemy pomocy bardziej niż ci ludzie. Uczciwa ocena wymaga szczerości i prawdomówności, więc nie jest łatwa do osiągnięcia, ale Kościół, który jest gotowy zmierzyć się z rzeczywistością, jest Kościołem, w którym Duch Święty może działać.